

(Τα πλάγια γράμματα είναι τμήματα της επιστολής-οι όποιες υπογραμμίσεις είναι δικές μου.)

Χρυσικού Γιαννούλα*

Το κείμενο της απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου του παραπάνω συλλόγου μου έφερε στο μυαλό ένα μικρό αποσπάσματα από το σχολικό βιβλίο «Οδύσσεια». Στο σημείο όπου η Ναυσικά στο νησί των Φαιάκων πρωτοσυναντά έναν ξένο, τον ναυαγό Οδυσσέα τον οποίο τα κύματα ξέβρασαν στη χώρα της (μιλάει η ίδια):

«...Ωστόσο τώρα, που σ' αυτή την πόλη και τη χώρα καλωσόρισες, ρούχο δε θα σου λείψει να ντυθείς μήτε και τίποτε άλλο, όλα όσα πρέπουν σε πολύπαθον ικέτη που προσπέφτει. [...] Όμως αυτός, περιπλανώμενος και δύστυχος, βρέθηκε κατά τύχη εδώ, και περιποίηση του πρέπει. Όλοι οι φτωχοί κι οι ξένοι είναι του Δία αποσταλμένοι• ακόμη κι αν τους δώσεις κάτι λίγο, νομίζεται καλόδεχτο».

Λέτε, ο Όμηρος και η αντίληψη των αρχαίων αλλά και των νεώτερων Ελλήνων για το θεσμό της «φιλοξενίας» να είναι τελικά μια ανοησία; Ή μήπως κάποιοι με άλλοθι τα σύνορα των κρατών που έχουν στηθεί βρήκαν την ευκαιρία να ορθώσουν άλλα, χειρότερα «συρματοπλέγματα», όχι στο χώμα αυτή τη φορά, αλλά στην καρδιά τους, ώστε καθετί «ξένο» να αποβάλλεται;

...Ας πάμε όμως, στη συγκεκριμένη επιστολή. Αρχίζει ως εξής:

«Την Δευτέρα 12 Σεπτεμβρίου 2016 μετά τον Αγιασμό για τη νέα σχολική χρονιά, πραγματοποιήθηκε συνάντηση γονέων και κηδεμόνων στην οποία οι παρευρισκόμενοι γονείς συμφωνήσαμε τα κατωτέρω, προκειμένου να αποσταλεί η παρούσα επιστολή».

Προσωπικά, μέχρι τώρα, πάντα θεωρούσα τη διαδικασία του «αγιασμού» ως κάτι που σχετίζεται με την «ευλογία»• ως μια ευχή που συμβολικά εξοβελίζει το «κακό» για να

προχωρήσουμε στη ζωή μας καλύτεροι από πριν. Άραγε τόσο «θετικά» επέδρασε το αγίασμα πάνω στους γράφοντες, ώστε να αισθανθούν έτοιμοι να συντάξουν αυτό το ρατσιστικό παραλήρημα που ξετυλίγεται παρακάτω;

Συνεχίζουν:

«Το Δ.Σ. του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του 2ου Δημοτικού Σχολείου Φιλιππιάδας δηλώνει ρητά και κατηγορηματικά, ότι δεν πρόκειται να αποδεχθεί σε καμιά περίπτωση και χωρίς κανένα συμβιβασμό τη συστέγαση των παιδιών των λεγόμενων παράτυπων μεταναστών...»

Πραγματικά αιχμηρός ο λόγος τους και κατηγορηματικός... Δηλώνουν απερίφραστα. Απαιτούν. Μα είναι κακό οι άνθρωποι να απαιτούν; Να δηλώνουν ότι είναι έτοιμοι να παλέψουν για την άποψή τους; Αλλά ενάντια σε ποιους ξεσπαθώνουν; *«Να μην συστεγαστούν»*, να μην πλησιάσουν το σχολείο τους ανήλικα των 8, 9, 10 ετών- θύματα του πολέμου ή της οικονομικής εξαθλίωσης (ή και των δύο). *«Είναι παιδιά παράτυπων μεταναστών»*. Από πού κι ως πού αποκαλούνται έτσι; Μήπως η «παρατυπία» αυτών των ανθρώπων είναι ότι πέρασαν κυνηγημένοι το Αιγαίο- νέοι, έφηβοι, ηλικιωμένοι, πολυπληθείς οικογένειες με μικρά παιδιά, μωρά, εγκυμονούσες, ανάπηρους- πολλοί δίχως καν να ξέρουν κολύμπι; Μήπως η «παρατυπία» τους είναι ότι τόλμησαν να προσπαθήσουν να σώσουν τους εαυτούς τους και τα παιδιά τους από τη φρίκη του θανάτου! Πράγματι η «παρατυπία» τους έχει στοιχειώσει για πάντα το Αιγαίο μετατρέποντας το σε ένα απέραντο υδάτινο νεκροταφείο χιλιάδων κορμιών... Μα, τι αποκοτιά από μέρους τους! Αλήθεια, γιατί δεν κάθισαν να πεθάνουν εκεί, στη χώρα τους, οι αναίσχυντοι; (!)

Αλλά, και «παράτυποι» να ήταν. Είναι αυτό επαρκής λόγος να αποκλειστούν τα παιδιά τους από τα σχολεία; «Η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα τσακίζει», λέει ο λαός και έχει δίκιο• μόνο που στη συγκεκριμένη επιστολή η «γλώσσα» που επιλέγεται τσακίζει ανθρώπινες ψυχές. Ας είμαστε τουλάχιστον ειλικρινείς... Η συχνή αναφορά στην επιστολή σε «παράτυπους πρόσφυγες» δεν γίνεται τυχαία και δεν σχετίζεται με το αν μπήκαν «νόμιμα» στη χώρα μας ή όχι. Η φράση αυτή άλλες σκέψεις επιχειρεί να ξεκλειδώσει στο μυαλό μας: «Παράτυποι πρόσφυγες»= «παράνομοι, πρόσφυγες με σκοτεινό παρελθόν και προθέσεις, επικίνδυνοι, ίσως εγκληματίες,», άρα: «παράνομα και επικίνδυνα και τα παιδιά τους». Να μη λησμονούμε όμως, ότι όσοι ισχυρίστηκαν ότι η κλίση στην παρανομία και την εγκληματικότητα είναι κληρονομική ήταν Ναζί και ευτυχώς τα τερατώδη εγκληματικά ψέματά τους έχουν καταρριφθεί επιστημονικά εδώ και χρόνια!

Συνεχίζει το Δ.Σ.:

«Οι λόγοι εναντίωσής μας είναι οι εξής: 1. Δεν είναι αναγκαίο να ενταχθούν στο σύνολο της κοινότητας μας εφόσον φιλοξενούνται όπως αρχικά διαβεβαιώσατε την τοπική κοινωνία για 6 ως 8 μήνες. Οι ίδιοι διαδηλώνουν και ζητούν να φύγουν, από την χώρα. Ποια λοιπόν είναι τα σχέδια για αυτούς και συνεπώς για την κοινωνία μας;»

Τι σημαίνει «Δεν είναι αναγκαίο να ενταχθούν στην κοινότητά μας»; Τόσο «τέρατα» είναι αυτές οι υπάρξεις στο Πετροπουλάκη; Από πότε και από πού μπαίνουν ως φυσιολογικά ερωτήματα της μορφής: «Είναι αναγκαίο να δεχθούμε ανθρώπους;», «είναι αναγκαίο να τους αναγνωρίσουμε το δικαίωμα να υπάρχουν;», «είναι αναγκαίο να τους επιτρέψουμε να ζουν;» Αυτή η μικρούλα φράση «είναι αναγκαίο;» σε αυτές τις σκέψεις δεν οδηγεί;

«Ποια λοιπόν είναι τα σχέδια για αυτούς και συνεπώς για την κοινωνία μας; Το ερώτημα απευθύνεται στους 1) Περιφερειάρχη Ηπείρου, 2) Περιφερειάρχη Πρέβεζας 3) Δήμαρχο Ζηρού, 4) Περιφερειακή Διευθύντρια Α/ΘΜΙΑΣ Εκπαίδευσης Ηπείρου, 5) Διευθυντή Α/ΘΜΙΑΣ Εκπαίδευσης Πρέβεζας, 6) Υπουργείο Παιδείας – Διεύθυνση Προσφύγων – Μεταναστών, 7) κο Μπάρκα Κων/νο Βουλευτή Ν. Πρέβεζας, 8) κο Γιαννάκη Στέργιο Βουλευτή Ν. Πρέβεζας».

Όλοι αυτοί στον έναν ή στον άλλο βαθμό πράγματι οφείλουν ν’ απαντήσουν. Το κακό όμως είναι ότι η απάντηση έχει ήδη δοθεί από την πλευρά τόσο των επίσημων φωνών και της κυβέρνησης όσο και ολόκληρης της Ευρωπαϊκής Ένωσης! Κλείσιμο συνόρων, Γκετοποίηση των προσφύγων, απαγόρευση ελεύθερης μετακίνησής τους, απαγόρευση παροχής ασύλου. Όλοι αυτοί νομοθετούν, συνθέτουν, καλλιεργούν και υλοποιούν μια ολοφάνερα ρατσιστική πολιτική. Σαφώς και λένε ψέματα για το μέλλον αυτών των ανθρώπων. (Μα, μήπως λένε και την αλήθεια για το δικό μας!) Η στάση και οι αποφάσεις τους αυτό αποδεικνύουν: Επεκτείνουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τους κρατούν φυλακισμένους. Δεν εντάσσουν τα παιδιά τους στις δομές του δημόσιου σχολείου. Δεν τους αφήνουν να ενταχθούν στις πόλεις μας. Τους χρησιμοποιούν ως διπλωματικό χαρτί στους μεταξύ τους ανταγωνισμούς και τα χρήματα που πέφτουν στις τσέπες όσων «επενδύουν» στο δράμα των προσφύγων είναι πάρα πολλά για να επιτρέψουν στους τελευταίους να έχουν μια φυσιολογική ζωή.

Αντί λοιπόν, τα πυρά του Δ.Σ. να στοχεύουν αυτούς που φέρουν την ευθύνη, προτίμησαν τον «εύκολο δρόμο» (τα βάζουν με τα ανήλικα). Είναι η ίδια «λογική» που συναντάμε κι αλλού: για τη φτώχια, φταίνε οι φτωχοί/ για την ανεργία οι άνεργοι/ για την προσφυγιά και τη μετανάστευση, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες. «Λογική» που εμποδίζει τη σκέψη να προχωρήσει, να αναλύσει, να προβληματιστεί ποια είναι τα πραγματικά αίτια. «Λογική» που

σε κάνει να βλέπεις ως «ένοχο» το θύμα και να τα βάζεις μαζί του, αφήνοντας στο απυρόβλητο όλους αυτούς που προκαλούν την φτώχια, την ανεργία, τον πόλεμο και την προσφυγιά. Τυχαία λέτε να καλλιεργείται αυτή η «λογική»; (Δεν νομίζω).

Δεύτερος «λόγος»:

«2. ΙΑΤΡΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ. Προέρχονται από άλλη Ήπειρο, με τελείως διαφορετικό υπόβαθρο ασθενειών και συνθηκών υγιεινής. Δεν είναι εμβολιασμένοι σύμφωνα με το Εθνικό μας σύστημα εμβολιασμού και είναι άγνωστο αν είναι έστω εμβολιασμένοι από το περιβάλλον που προέρχονται. Σε καθημερινή βάση ενημερωνόμαστε για παρουσία νέων περιστατικών από ασθένειες που έχουν εκλείψει εδώ και δεκαετίες στη χώρα μας και έχουν καταγραφεί περιπτώσεις με άκρως μεταδοτικές ασθένειες στις οποίες δεν συνεργάστηκαν καθόλου με τις υγειονομικές αρχές».

Πέρα από το γεγονός ότι μια απλή επίσκεψη στο στρατόπεδο θα τους έλυνε την απορία στο θέμα του εμβολιασμού (γιατροί και υπεύθυνοι θα τους ενημέρωναν ότι αυτοί πραγματοποιούνται), ποια είναι αυτά τα «*νέα περιστατικά ασθενειών που έχουν εκλείψει εδώ και δεκαετίες στη χώρα μας και οι άκρως μεταδοτικές ασθένειες*» από τις οποίες κινδυνεύουμε; Αλλά και αν πραγματικά υπήρχαν, τι θα έπρεπε να κάνουμε; να τους αφήναμε να πεθάνουν; να τους κλείναμε σαν σύγχρονους λεπρούς σε κανένα ξερονήσι, ώστε να μας απαλλάξουν από τη θλιβερή τους ύπαρξη; Μάλλον, οι μοναδικές ασθένειες από τις οποίες κινδυνεύουν οι πρόσφυγες δεν είναι αυτές που κουβαλούν μαζί τους αλλά αυτές που μπορεί να πάθουν όσο η κυβέρνηση τους έχει μέσα στη λάσπη και το κρύο. Σε σκηνές σήμερα, σε τσίγκινα «κουτιά» αύριο. Κινδυνεύουν όσο η κυβέρνηση τους στερεί το δικαίωμα σε αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής. Όσο εγκυμονούσες και λεχώνες βρίσκονται με νεογέννητα σε τέτοια κατάσταση. Όσο υποσιτίζονται και όσο θεωρούνται άτομα δεύτερης κατηγορίας. Αλήθεια, πόσοι φτωχοί και άνεργοι Έλληνες, συνάνθρωποί μας αντιμετωπίζουν τις ίδιες «ασθένειες» κι ας μην είναι πρόσφυγες, ξένοι; Πόσοι αναγκάζονται να διακόψουν τη φαρμακευτική τους αγωγή, γιατί απλά κοστίζει και εκείνο που προέχει είναι να ταΐσουν τα παιδιά τους με τίμημα ακόμη και τη ζωή τους; Αλήθεια, πόσα ελληνάκια ήδη υποσιτίζονται; Πόσοι είναι άστεγοι; Μήπως το θέμα των «ασθενειών» δεν σχετίζεται και τόσο με την εθνική προέλευση;

Το πρόβλημα δεν είναι ότι μπροστά μας έχουμε μια επιστολή που διατυπώνει απλά ανησυχίες για το αν πράγματι αυτά τα παιδιά είναι εμβολιασμένα. Υπό άλλες συνθήκες ένας τέτοιος προβληματισμός θα μπορούσε να θεωρηθεί φυσιολογικός. Το πρόβλημα είναι ότι η συγκεκριμένη διατύπωση είναι σαν να λέει: «Δεν μας νοιάζει αν έχουν εμβολιαστεί! Δεν τα

θέλουμε! Κουβαλάνε το χειρότερο μικρόβιο: είναι πρόσφυγες, μετανάστες. Τι δουλειά έχουμε εμείς οι «νοικοκυραίοι» μαζί τους!

Συνεχίζουν: *«Θεωρούμε ότι τα παιδιά αυτά χρήζουν ειδικής μέριμνας λόγω των ψυχικών τραυμάτων και των καταστάσεων που έχουν βιώσει τα τελευταία χρόνια στις πατρίδες τους. Παράγοντες που ίσως δημιουργήσουν πολλά προβλήματα στην προσαρμογή τους...».*

Τόσο μεγάλο ενδιαφέρον για τα «ψυχικά τραύματα» των παιδιών και η «λύση» που προτείνεται στην επιστολή είναι να τα κλειδώσουμε στα γκέτο παρέα με τους εφιάλτες τους περιμένοντας αυτά να επουλωθούν από μόνα τους;

Όλοι μας γνωρίζουμε και χωρίς να είμαστε ειδικοί ότι δεν υπάρχει καλύτερο «φάρμακο» για τις πληγές αυτές από την κοινωνικοποίηση, την επαφή, το παιχνίδι, το γέλιο, την αισιοδοξία, την καλλιέργεια του κλίματος ασφάλειας και ελπίδας. Το δικαίωμα στη μόρφωση, στη μόνιμη κατοικία και η παρουσία τους στα σχολειά θα οδηγήσει στο να νιώσουν ότι μολονότι έχασαν τα πάντα, μπορούν να τα ξαναβρούν όλα πάλι από την αρχή. Οι δραστηριότητες και η επαφή τους με τα συνομήλικα παιδιά, οι κοινές «σκανταλιές» είναι ο μόνος τρόπος για να ξαναφέρουν την παιδικότητα πίσω διώχνοντας για πάντα τους εφιάλτες. Ταυτόχρονα αυτό θα βοηθήσει ψυχολογικά και τους γονείς τους. Το ότι παράλληλα χρειάζεται να στελεχωθούν τα δημόσια σχολεία με ειδικευμένο προσωπικό (δάσκαλοι που θα διδάσκουν τη γλώσσα, κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι...), αυτό είναι αυτονόητο. Ας παλέψουμε, λοιπόν και ας απαιτήσουμε από τους ιθύνοντες το αυτονόητο και όχι να τα βάζουμε με τα θύματα!

«3. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ. Δεν μπορούν να συνυπάρξουν παιδιά μεταναστών τα οποία έχουν: α) τεράστιο εκπαιδευτικό κενό λόγω της πολύχρονης αποχής τους από οποιαδήποτε μορφή εκπαίδευσης, β) διαφορετικές αντιλήψεις για το ρόλο της οικογένειας, τη θέση της γυναίκας, τη θρησκεία, με ελληνόπουλα που οι γονείς τους στερήθηκαν και στερούνται για να προσφέρουν στα παιδιά τους την καλύτερη μόρφωση, αυτή που αναγνωρίζουν και συγχαίρουν τα σχολεία της Ευρώπης.

Επειδή λοιπόν πράγματι έχουν στερηθεί λόγω πολέμου και άλλων δυσχερειών για μεγάλο διάστημα την πρόσβαση στην εκπαίδευση, δεν συντρέχει κανένας λόγος να καλυφθεί αυτό το κενό! Ας μείνουν αμόρφωτα. Τι τα θέλουν τα γράμματα στην κατάσταση που είναι;

Προσωπικά, αλλά και πάρα πολλοί άνθρωποι γύρω μου (Έλληνες) ξέρω πως έχουν ποικίλες απόψεις για την οικογένεια, τον ρόλο της, τη θέση της γυναίκας, τη θρησκεία... Τι θα γίνει; Θα ζητήσετε και τη δική μας απομάκρυνση; Από πότε η ελληνική κοινωνία και το ελληνικό

σχολείο είναι νεκροταφεία; Γιατί, απόλυτη ομοφωνία μόνο σε αυτά μπορεί κανείς να συναντήσει! Όσο για την «καλύτερη μόρφωση» που παρέχεται στα σχολεία μας και αναφέρεται στην επιστολή, αυτή είναι πράγματι ποιοτική και καλή όσο μαζί με τις γνώσεις που παρέχονται, είναι δημόσια, δωρεάν και απαράγραπτο δικαίωμα για όλο το λαό. Όσο διέπεται από τις αρχές του ανθρωπισμού, της αλληλεγγύης, της φιλίας, της αγάπης, της ειρήνης, της απέχθειας για τον πόλεμο, για τον ρατσισμό και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο! Αυτού του είδους η παιδεία είναι που δέχεται επιθέσεις συνεχώς. Υποχρηματοδοτείται, υποβαθμίζεται συστηματικά και συνειδητά από την τωρινή κυβέρνηση (όπως έγινε και από τις προηγούμενες). Με την έγκριση και τις κατευθύνσεις της Ε.Ε. γίνονται όλες οι προσπάθειες ώστε να χάσει τα τελευταία απομεινάρια του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της. Γίνεται πανάκριβη, απαγορευτική για τα φτωχότερα στρώματα, σχολεία κλείνουν, όλο και μεγαλύτερος αριθμός μαθητών στοιβάζεται όπως όπως στις αίθουσες, οι διορισμοί παραμένουν μηδενικοί, η χειροτέρευση των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών είναι διαρκής… και η αιτία για την κατάσταση αυτή σίγουρα δεν είναι οι πρόσφυγες. (Ίσα ίσα που η παρουσία των παιδιών αυτών στα δημόσια σχολεία θα ανάγκαζε την κυβέρνηση να στελεχώσει τα σχολεία μας με υποδομές που θα έκαναν μεγάλο καλό και στα δικά μας παιδιά).

«Πως μπορεί ένα παιδί, των λεγόμενων παράτυπων μεταναστών, δεκατριών ή δεκαπέντε ετών να ενσωματωθεί στην ίδια τάξη με μικρότερα παιδιά δεδομένου ότι δεν θα γνωρίζει βασικές λέξεις ελληνικής γλώσσας? Μήπως οδηγηθούμε σε σχολικό εκφοβισμό εναντίων των παιδιών μας; Στο σύνολο αυτά τα παιδιά είναι ορισμένες φορές πολύ περισσότερα από τα ελληνόπουλα που φοιτούν στα σχολεία της πόλης μας. Η τοπική κοινωνία της Φιλιππιάδας είναι πολύ μικρή και διαθέτει μόλις τρία δημοτικά σχολεία μικρής δυναμικότητας. Η ένταξη επομένως των προσφυγόπουλων θα αλλοιώσει αφενός τον ελληνικό χαρακτήρα των σχολείων και αφετέρου θα υπάρξουν σοβαρότατες συνέπειες στο μαθησιακό κομμάτι των μαθητών των δημοτικών της πόλης μας. Σαν γονείς βλέπουμε μπροστά μας να έρχεται η υποβάθμιση της εκπαίδευσης και γενικότερα του μορφωτικού επιπέδου των παιδιών μας».

Τι είπατε; Η μέχρι τώρα εμπειρία στην Ελλάδα και παντού δείχνει ότι τα παιδιά μαθαίνουν τη γλώσσα κυρίως από τη συναναστροφή τους με τους συνομήλικούς τους και μάλιστα πολύ γρήγορα; Μα θα αλλοιώσουν τον «ελληνικό μας χαρακτήρα»! Ο «ελληνικός χαρακτήρας», δεν είναι κονσέρβα για να λήξει και να αλλοιωθεί. Ο χαρακτήρας κάθε φυλής και έθνους, υπήρξε και θα εξακολουθήσει να υπάρχει όσο εμπλουτίζεται, όσο «δίνει και παίρνει», όσο «εμπνέει και εμπνέεται» από τους άλλους «χαρακτήρες». Η «αποστείρωση» και η «καθαρότητα» της φυλής είναι ποτισμένες με τη βρομιά του μίσους και της μισαλλοδοξίας.

(Αλήθεια, ο «ελληνικός σας χαρακτήρας» θα κινδύνευε το ίδιο αν αντί για συριάκια και αφγανάκια στο σχολεία μας έρχονταν να παρακολουθήσουν μαθήματα αγγλάκια ή νορβηγάκια, γερμανάκια ή ολλανδακια;)

«4. Ο προαύλιος χώρος του σχολείου χρησιμοποιείται τις απογευματινές ώρες για αθλοπαιδιές, πολιτιστικά δρώμενα και άλλες δραστηριότητες καθώς δεν υπάρχουν άλλοι χώροι άθλησης και ψυχαγωγίας (πλατείες –αθλητικές εγκαταστάσεις) στην Παλαιά Φιλιππιάδα...»

Ναι, καλά καταλάβαμε όλοι. Όλη φασαρία δεν έγινε, επειδή τα προσφυγόπουλα θα πάνε το πρωί στο σχολείο μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά. Έγινε για την απογευματινή χρήση των σχολικών αιθουσών. Όχι για την πρωινή ζώνη. Γιατί να μην απαιτήσουμε το αυτονόητο: τα παιδιά, μαζί με τους γονείς τους και όλοι οι πρόσφυγες να μεταφερθούν σε σπίτια και διαμερίσματα μέσα στις πόλεις της περιοχής, να έχουν κανονική πρόσβαση στα σχολεία, επίσης, όλης της περιοχής (όχι μόνο στη Φιλιππιάδα), όπως ακριβώς και τα ελληνάκια,! Η επιστολή όμως, άλλο «μήνυμα» θέλει να περάσει που στο παρακάτω κείμενο δεν επιδέχεται παρερμηνείες: «οι πρόσφυγες πρέπει να φύγουν εδώ και τώρα»! *«το προαύλιο θα χρησιμοποιηθεί για αθλοπαιδιές, πολιτιστικά δρώμενα και άλλες δραστηριότητες ...οι αίθουσες θα χρησιμοποιηθούν για μαθήματα σκακιού, ζωγραφικής, χειροτεχνίας και για διδασκαλία παραδοσιακών χορών...»* Είναι απλό τα προσφυγάκια δεν χωράνε πουθενά. Ούτε στις αίθουσες, Ούτε στο προαύλιο. Πουθενά. Γιατί; Μα, για λόγους τόνωσης του πολιτισμού. Τι; Ο πολιτισμός έχει στον πυρήνα του τον άνθρωπο και τα διακαιώματά του; Τι; Ο πραγματικός πολιτισμός διέπεται από τις αξίες και τα ιδανικά του αλληλοσεβασμού και της συνεργασίας; Μα ποιος τις λέει αυτές τις «ανοησίες»; (Χιλιάδες συνάδελφοι και συναδέλφισσες, λέμε και διδάσκουμε αυτές τις «ανοησίες» που κάνουν τον άνθρωπο Ανθρωπο καθημερινά στα παιδιά των σχολείων μας. Είμαστε υπερήφανοι γι’ αυτό και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε).

Πέμπτο «επιχείρημα»:

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ. Το 100% των μαθητών μας είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι. Γιορτάζουμε όλες τις θρησκευτικές μας γιορτές όπως αρμόζει σε κάθε ελληνικό σχολείο που σέβεται την ιστορία, τους αγώνες και τις θυσίες του Έθνους του αλλά και σέβεται την ιστορία και τις θρησκείες των άλλων λαών. Δεν θα επιτρέψουμε τον θρησκευτικό φανατισμό που όπως αποδεικνύεται από τις φανατικές επιθέσεις σε άλλα Ευρωπαϊκά κράτη δεν έχουν σκοπό να σεβαστούν, αλλά να πλήξουν την Θρησκεία μας. Οι εικόνες του Χριστού και της Παναγίας, των Αγίων μας αλλά και των ηρώων μας θα εξακολουθούν να κοσμούν τις τάξεις μας και

περιμένουμε από όλους τους μαθητές να τις σέβοντα»ι.

Τους πρώτους που προσβάλλει η παραπάνω γλώσσα είναι όσους θεωρούν τον εαυτό τους πραγματικά Χριστιανό. Όχι, στα ελληνικά σχολεία δεν έχουμε 100% χριστιανούς ορθόδοξους. Σε πάρα πολλά σχολεία υπάρχουν μαθητές διαφόρων θρησκευμάτων και μη. Μήπως να διώξουμε και αυτά τα παιδιά; Όχι, όποιος σέβεται την ιστορία του λαού του και ισχυρίζεται ότι σέβεται και τους άλλους λαούς δεν μπορεί να χρησιμοποιεί αυτή την ακροδεξιά, ρατσιστική γλώσσα. Όχι, όλοι οι μουσουλμάνοι δεν είναι τρομοκράτες όπως και (ευτυχώς) δεν όλοι οι χριστιανοί σαν τους συντάκτες της επιστολής. Όχι, στις σχολικές γιορτές που επικαλείστε, όταν αυτές έχουν θρησκευτικό περιεχόμενο μέχρι τώρα αυτό που προάγεται είναι η αγάπη ανάμεσα στους ανθρώπους. Στην τελική, το σχολείο δεν είναι κατηχητικό της εκκλησίας, γι' αυτό μην σπέρνετε τον πανικό με υστερικό εκφοβισμό περί εικόνων του Χριστού και της Παναγίας που κινδυνεύουν από τον Εωσφόρο μεταμορφωμένο σε ανήλικα προσφυγόπουλα. Ούτε όλοι οι ήρωες του λαού μας ήταν Χριστιανοί Ορθόδοξοι. Πολλοί από αυτούς όχι μόνο είχαν άλλο θρήσκευμα, αλλά μερικοί ήταν και (άκουσον άκουσον) άθεοι!

«6. ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ. Το χάσμα στον πολιτισμό είναι τόσο μεγάλο που μια βίαιη μετακίνηση και εγκατάσταση μεταναστών στον τόπο μας μόνο προβλήματα προσαρμογής θα δημιουργήσει. Και είναι πιθανόν να αλλοιώσει πτυχές του δικού μας πολιτισμού, όπως της Εθνικής, Πολιτισμικής και Θρησκευτικής μας ταυτότητας. Σε μια ύποπτη διαδικασία υποβίβασης του βιοτικού και μορφωτικού επιπέδου των παιδιών μας, που με πολλές στερήσεις εξασφαλίζουμε. Σας καθιστούμε υπεύθυνους για ακραίες συμπεριφορές που ενδεχομένως προκύψουν. Κανένα αίσθημα αλληλεγγύης και ανθρωπισμού δε δικαιολογεί την αποδοχή της μείωσης.»

«Χάσμα στον πολιτισμό», «αλλοίωση των πτυχών του δικού μας πολιτισμού… της Εθνικής, Πολιτισμικής και Θρησκευτικής μας ταυτότητας», «ύποπτη διαδικασία υποβίβασης του βιοτικού και μορφωτικού επιπέδου», «Κανένα αίσθημα αλληλεγγύης και ανθρωπισμού δε δικαιολογεί την αποδοχή της μείωσης». (Μα, από πού είναι παρμένη αυτή η φρασεολογία;) Πρόσφυγες= υπάνθρωποι που θα οδηγήσουν και στη δική μας μείωση… Τα συμπεράσματα δικά σας…

Αυτή η φρασεολογία θα ήταν που λειτούργησε καθοριστικά, ώστε η συγκεκριμένη επιστολή να «κοσμεί» τις τελευταίες μέρες την ιστοσελίδα γνωστής ακροδεξιάς οργάνωσης που επιδίδεται στο «θαρραλέο έργο» τής επίθεσης σε μετατάστες, πρόσφυγες και αντιφασίστες αλλά κι οποιονδήποτε διαφωνεί μαζί τους. (Σε παλιότερη εποχή κάποιοι ονόμαζαν τους

ξεριζωμένους του Πόντου και της Μ. Ασίας «τουρκόσπορους», κατά τους γράφοντες είχαν δίκιο;)

Μετά απ' όλα αυτά η τελευταία παράγραφος της επιστολή μόνο ως κοροϊδία μπορεί να εκληφθεί:

«Σαν σύλλογος γονέων δεν είμαστε αντίθετοι στην μόρφωση των παιδιών των πραγματικών προσφύγων εφόσον επιθυμούν την πραγματική και ομαλή τους ένταξη στην τοπική κοινωνία οικιοθελώς και χωρίς εξαναγκασμό από τρίτους».

Δηλαδή αν ήταν αντίθετοι τι ακριβώς θα έκαναν;

Θα μπορούσα να αγνοησω την επιστολή αυτή. Άλλωστε πολλοί επώνυμοι και ανώνυμοι, οργανώσεις, συλλογικότητες έγραψαν πολλά και πολύ πιο εύστοχα πράγματα...

Αλλά να, είναι που δεν μπορώ να μπω ξανά στην τάξη... Δεν μπορώ να κάνω ξανά μάθημα... Είναι που ντρέπομαι να κοιτάξω στα μάτια τους μαθητές μου, αν πρώτα δεν κάνω εγώ πράξη αυτό που προσπαθώ να εμπνεύσω με όλους τους τρόπους στους μαθητές μου: την ειλικρίνεια, την αγάπη για τον συνάνθρωπο, τον ανυποχώρητο αγώνα ενάντια στην αδικία, την εκμετάλλευση, τον ρατσισμό, το πόλεμο και όσους τα καλλιεργούν... (Τους μαθαίνω) να μη συγχωρούν ποτέ τους πολεμοκάπηλους, τους δουλεμπόρους, τους σύγχρονους μαυραγορίτες που κάνουν «χρυσές δουλειές» στις πλάτες κατατρεγμένων ανθρώπων. Να μη γίνουν ποτέ οι υποκριτικά «ευυπόληπτοι» πολίτες, με τ' ατσαλάκωτα ρούχα και τις «ατσαλάκωτες» καρδιές...

Επίσης, δεν μπορώ να ανεχτώ να στιγματίζεται μια ολόκληρη πόλη. Η μόνη αλήθεια από όλη την επιστολή είναι το παρακάτω:

«Άλλωστε η τοπική κοινωνία αγκάλιασε, στήριξε και στηρίζει με πράξεις και υλικά τους συνανθρώπους μας αυτούς».

Επειδή λοιπόν οι κάτοικοι της Φιλιππιάδας δεν είναι ρατσιστές και ξενοφοβικοί, επειδή πάντα η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων διακατέχεται από αγνά και καλά χαρακτηριστικά, δεν πρέπει να κάνουμε ότι καλοπροαίρετα με συμβούλευσαν γνωστοί και φίλοι που διαφωνούν κάθετα και μάλιστα είναι οργισμένοι με τη συγκεκριμένη επιστολή. Δεν πρέπει να πούμε αυτό που καλόβουλα μου είπαν: «Άστ' τους μωρέ. Αυτά που γράφουν είναι ακρότητες. Μην ασχολείσαι μαζί τους. Δεν αξίζει τον κόπο». Έλα όμως που «Αρνιέμαι να έχω σκέψη που σωπαίνει...».

Και τις σκέψεις αυτές τις αφιερώνω σε όλους τους Έλληνες και ξένους μαθητές μου. Σε αυτούς-ές που είχα μέχρι τώρα (τον Έρβις από την Αλβανία, τη Χρύσα από τη Λευκάδα, την Αναστασία που είναι Ρομά, τον Φώτη από το Καναλάκι, στον Νικήτα από τη Ρωσία, την Ελένη από την Κεφαλονιά, τον Μπο από τη Βουλγαρία, την Αλεξάνδρα από την Ουκρανία, τη Λάμε από την Γεωργία, την Αλίκη από τη Νορβηγία, τον Ιάσονα από το Καζακστάν, τη Μυριάμ από τη Συρία…)…Σε αυτούς-ες που έχω σήμερα. Σε όλους-ες εκείνους-ες που ελπίζω να έχω αύριο…

Υ.Γ. Εύχομαι με όλη μου την καρδιά, και δεν το γράφω καθόλου ειρωνικά, οι συντάκτες της επιστολής να μην βρεθούν ποτέ στη θέση των προσφύγων και των μεταναστών που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στη χώρα μας. Να μην βρεθούν ούτε αυτοί, ούτε τα παιδιά τους… Να μη ζήσουν ποτέ τη σκηνή, «άλλοι», «αλλού» να μην δέχονται να γράψουν τα εγγόνια τους στα δικά τους σχολεία, για να μην αλλοιωθεί ο δικός τους «εθνικός χαρακτήρας». Το εύχομαι πραγματικά, γιατί αυτές είναι καταστάσεις που όπως λέει ο λαός: «ούτε στον εχθρό σου παιδί μου!»…

Χρυσικού Γιαννούλα
Καθηγήτρια στο 1ο Γυμνάσιο και στο 1ο Λύκειο Φιλιππιάδας